

En de zon komt op

Een minuut eerder dan gister, en door haar stralen en de lentebeken worden de laatste resten van een zwart geworden wintergrime weggenomen.

Er zijn nog geen wormen. De klei is van binnen nog bevroren. Er hangen nog veel bladeren van afgelopen jaar aan bomen en struiken. Het heeft vannacht licht gevoren, er ligt een dun laagje ijs op de plassen en daarmee lijkt het op de vroege herfst, maar het is lente.

Een vliegtuig vliegt ergens heen. Soldaten lopen ergens heen. Een man in een smerige nepleren jas sjokt ergens heen, zijn gezwollen, kapotte gezicht lijkt wel een bordje aardappelsalade.

Het zwarte kruis op het rode deksel van de doodkist lijkt wel een antenne.

Een jongen met een stok in zijn handen zit achter een halfkale kat aan.

Een oude vrouw op viltlaarzen volgt met argusogen de voor het eerst na een lange winter vrijgelaten kippen die enthousiast in de asresten bij de schutting wroeten.

De oudste broer van een klasgenoot is vrijgelaten. Hij staat peinzend te roken bij het hekje.

Hij was betrokken bij de beroving van zijn eigen tante.

Er zijn veel mooie vrouwen in de stad.

Er zijn bloemen te koop.

De winkel bij het spoor heeft iets binnengekregen. Er staat een rij, er klinkt rumoer. Een invalide haalt met zijn kruk uit naar een verkoopster. De militie wordt erbij geroepen. De invalide neemt de benen.

Aan de waterkant is het nat en smerig. In de verte licht het rode oog op van een dwergachtig verkeerslicht.

Een natte sjaal hangt neer van een wilg aan de waterkant. Er heerst stilte, er is geen mens, alleen de golfslag en het gekrijs van zeemeewen. Opeens komt er ijlings een wagon vanachter een berg gravel tevoorschijn, daarachter een tengere spoorwegaarbeider op enorme skailaarzen.

Hij gooit balken onder de wielen van de voortvluchtige, stenen, botten, lorren, papier, hij struikelt, valt, en de wagon verdwijnt met veel geraas in de mist van de waterkant.

Het gras groent bij de schacht van de verwarmingsbuis, het voetbalveld van het Spartakstadion groent, het pootgoed in de vensterbank van het huis waar een klasgenootje woont, groent.

Sneeuw dwarrelt neer en smelt meteen weg en in de invallende schemering lijkt deze sneeuwval op het schrijven met een krijtje op een schoolbord.

Achter de ramen gaan de lichten aan. En de schaduwen vluchten, brekend en vallend.

Van de top van de heuvel heb je uitzicht op een gouden hoefijzer van lichtjes. Ze knipperen, verwijderen zich, komen dichterbij, doven, vervloeien met de lentelichten van de hemel, achter je rilt de naakte, zwarte steppe van kou, in de schuchtere adem van de zuidenwind hoor je iets bloeien, terwijl de tegen het nachtelijk uur opvriezende weg bezaaid lijkt met scherven van sterren.

De mimosa in een vaas op een ronde tafel flonkert in het donker, voorbij het raam wiegt een naakte tak, je hoort het gerucht van een opstekende wind, je luistert lange tijd naar deze nachtmuziek en wil om een of andere reden huilen, en je doet dat ook...

En ook vandaag komt de zon een minuut eerder op dan gister en zijn het haar stralen en de lentebeken die de laatste resten van een zwart geworden wintergrime wegnemen, vliegt een vliegtuig ergens heen, en lopen soldaten ergens heen, en oefenen tieners met het werpen

van een bijl in de toegangsdeur van een trolleybusflat, en zit een jongen met een stok in zijn handen achter een halfkale kat aan, en verkoopt het oude klasgenootje op straat kiwi's en ananassen, en tranen haar ogen van mascara, wind en conjunctivitis, en valt de as van haar sigaret op de kiwi's en de ananassen, en blaast de wind de as weg en stap je een café binnen en ga je in een plastic stoel aan een plastic tafeltje zitten en neem je een whisky en zit er een mooie jonge vrouw aan het raam, en is rond het middaguur de eerste zin van 'en de zon komt op' klaar, terwijl je de tweede zin krijgt van de man die zojuist de oren van het hoofd van een dode vriend heeft gesneden, terwijl de derde afkomstig is van de jonge wijkagent in de donkere lanen achter de Rjabinka.